

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 57 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil blive tilstillet Statsministeren.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 62 af 23. April 1897 om Begunstigelser for en Kreditforening af Ejere af industrielle og dermed i Klasse staaende Ejendomme.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1655).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 57 Stemmer.

Formanden: Ogsaa dette Lovforslag vil blive tilstillet Statsministeren.

Man gik derefter til den under Nr. 6 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1920 til 31. Marts 1921.

Formanden: Da dette Lovforslag først i Dag Formiddag er blevet omdelt paa Medlemmernes Pladser, kan Sagen ikke tages til Behandling i dette Møde uden med Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, er Samtykket givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Dalsgaard: Landstingets Forhold til Finansloven er jo ikke det samme som dets Stilling til andre Love. Tingets særlige Stilling til Finansloven kommer af Bestemmelsen i Grundloven om, at Finanslovsforslaget først skal forelægges i Folketinget. Deraf følger, at Folketinget kan gaa ganske anderledes i Enkeltheder i sin

Behandling af Forslaget, end Landstinget kan, og deraf følger endvidere, at Folketinget kan tage sig mere Tid til Behandlingen af Finansloven, end der kan blive til Landstinget, dersom Loven skal vedtages inden det gamle Finansaars Udløb, hvad den jo helst skal. Det kan heller ikke nægtes, at det høje Folketing i høj Grad udnytter denne sin Forret til først at behandle Finansloven, udnytter denne Forret, har jeg Indtryk af, i stadig stigende Omfang. For en Del Aar siden var Regelen denne, det var i hvert Fald det, man stræbte efter den Gang, at Landstinget skulde have Finansloven ca. en Maaned før Finansaarets Udløb; nu er det Regelen, at der neppe nok undes Landstinget en Uge til Finanslovens Behandling. Det maa haabes, at dette Forhold maa blive ændret til det bedre, naar vi nu ventelig i kommende Aaringer faar Lov at leve under nogenlunde normale Forhold. Naar Landstinget kun har nogle Dage til Finanslovens Behandling, kan det jo neppe nok faa røgtet den Opgave, som Tinget altid og sikkert med Rette har ment i hvert Fald at burde varetage, nemlig at vaage over Finanslovens Renhed, som det er kaldt, vaage over, at der ikke paa Finansloven bliver afgjort Spørgsmaal, som burde afgøres paa særlige Love, og ikke paa Finansloven bliver gennemført nye Bevillinger af et saadant Omfang og Betydning, at Landstinget ikke i den korte Tid kan faa Tid til at faa Spørgsmaalene tilstrækkeligt undersøgt og overvejet. Dette er sikkert Minimum af den Indflydelse paa Finansloven, som Landstinget bør have.

For nogle Dage siden stødte jeg tilfældig paa den Udtalelse hos en meget sagkyndig Forfatter, at Aarsagen til, at det var bestemt i vor Forfatning som i de fleste andre Landes frie Forfatninger, at Finanslovsforslaget først skulde forelægges i Folketinget eller i Underhuset, eller hvad man nu i de forskellige Lande kalder det tilsvarende Ting, var denne, at man var gaaet ud fra, at Folketinget var det mest sparsommelige Ting, det Ting, der omgikkes mest varsomt med Borgernes Penge. Det er nok muligt, at dette har været Aarsagen til den nævnte Grundlovsbestemmelse, og det er vel ogsaa rimeligt, at denne Opfattelse i sin Tid har været berettiget, men jeg tvivler meget om, at den for Tiden er berettiget herhjemme. Jeg tror ikke, vort Folketing er mere sparsommeligt end Landstinget, snarere vist desværre det modsatte, og